

Quan estava a la taula esperant el meu plat de patates, amb una cuixa de pollastre i formatge per sobre, m'imaginava que se'm desfeia dins de la boca amb el formatge cruixent fent creck-creck.

Mentres que estic esperant al cambrer que vingui, veig aquell nen feliç amb el seu plat ple de macarrons, que els punxa ben fort amb la forquilla, com amb por que, de no fer-ho, poguessin acabar al terra o en algun lloc pitjor.

Jo estic sentada, rodejada de gent que no conec i escoltant les seves converses, amb els braços i les cames creuades, amb la llengua mig fora perquè veig que tothom està menjant menys jo.

M'aixeco i vaig en direcció cap a la cuina, però una ombra m'atura. Era el cambrer que, amb el meu plat a la mà, es dirigeix decidit cap a la meva taula. Però en comptes d'això, ell mira de costat a costat per trobar a quina taula va. Es queda quiet i retrocedeix. Mentres, jo, impacient, torno a seure, però veig que el cambrer s'emporta el meu plat cap a la cuina.

Cada vegada que la porta abatible de la cuina s'obre, passa una gran corrent d'aire que em deixa glaçada, però per una escletxa veig sobre un petit marbre el meu plat.

Crido al cambrer i li demano el meu solitari plat i, amb una picada d'ullet, em diu que ara me'l portarà.

Quan s'acosta el plat a la meva cara, sento aquella olor que em diu que aquell plat està ben fet. El cambrer deixa el plat a la taula, però les seves mans llisquen i del plat

li salten totes les patates i jo agafo ràpid la forquilla i el pollastre enlaire.

De cop i volta em sona el despertador i em dono compte que tot era un somni.

M'aixeco, vaig cap a la cuina i li pregunto a la meva mare què hi ha avui per dinar.

Em contesta: patates, amb cuixa de pollastre i formatge.